

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku Banku [...] Spółki Akcyjnej
w W. obecnie Bank [...] Spółka Akcyjna w W.
(Dz. Kw [...] i Dz. Kw [...])
przy uczestnictwie M[...] AG z siedzibą
w S.(Księstwo Liechtenstein) i Przedsiębiorstwa Usługowo - Handlowego
"T." [...] Spółki Jawnej w N.
o wykreślenie hipoteki przymusowej łącznej kaucyjnej w kwocie 27.958.907,50 zł
z księgi wieczystej [...] [macierzystej] oraz z 77 ksiąg wieczystych nieruchomości
współobciążonych [lokalowych], w tym z księgi wieczystej [...],
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania - Przedsiębiorstwa Usługowo
- Handlowego "T." [...] Spółki Jawnej w N.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt VII Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) stwierdza, że każdy z uczestników postępowania ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnik postępowania [...] „T.” [...] spółka jawna z siedzibą w Nowogardzie we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 października 2014 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. na oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzuconych w skardze kasacyjnej sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżących uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w którym wskazano, że niedostateczne zapoznanie się przez Sąd drugiej instancji z uzasadnieniem postanowienia Sądu Najwyższego uchylającego poprzednie postanowienie tego Sądu, i błędne przyjęcie, że taka wykładnia prawa została dokonana przez Sąd Najwyższy w tej sprawie, a w konsekwencji przyjęcia, że jest ona wiążąca i stanowi wskazówkę do wydania zaskarżonego orzeczenia, doprowadziła Sąd Okręgowy do mylnego przyjęcia, że akt notarialny nie może być podstawę wpisu czy wykreślenia z księgi wieczystej

nieruchomości. Natomiast prawidłowa analiza materiału zgromadzonego w sprawie – jak konstatuje skarżący – powinna doprowadzić Sąd drugiej instancji do zajęcia dokładnie odmiennego stanowiska od tego, które zostało wyartykułowane w zaskarżonym postanowieniu. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania poza polemiką z ostatecznym rozstrzygnięciem kwestionowanym w skardze kasacyjnej, nie ma jakiegokolwiek wyводу prawnego uwzględniającego treść zarzutów wypełniających podstawy skargi kasacyjnej wykazującego, że doszło i z jakich przyczyn do oczywistego naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego lub procesowego. Nie jest wystarczające odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej.

Podkreślić należy, iż przedmiotem rozpoznania Sądów w postępowaniu wieczystoksięgowym nie był wniosek o wpis hipoteki, lecz wniosek – zawarty w umowie sprzedaży upadłego przedsiębiorstwa z dnia 13 kwietnia 2012 r. – o wykreślenie hipoteki już wcześniej wpisanej w dziale IV księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości lokalowej. Zakres rozpoznania sprawy, zgodnie z art. 626⁸ § 1 i 2 k.p.c., w granicach wniosku ograniczał się do zbadania treści wniosku, dołączonych do niego dokumentów oraz treści księgi wieczystej. Nie mogły więc być przedmiotem oceny w tym postępowaniu okoliczności, które nastąpiły już po złożeniu wniosku o wykreślenie hipoteki i niewynikające z treści załączonych do wniosku dokumentów (zaspokojenie wierzyciela w postępowaniu upadłościowym, utrata bytu prawnego przez dłużnika wierzyciela na skutek wykreślenia go z rejestru sądowego po umorzeniu postępowania upadłościowego). Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienie z dnia 4 grudnia 2009 r., III CZP 101/09, nie publ.) wyrażono stanowisko, że jeżeli hipoteka łączna istnieje, losy hipotek współobciążających poszczególne nieruchomości mogą kształtować się różnie, a przyjęcie konstrukcji zakładającej istnienie tylu hipotek, ile jest obciążonych nią nieruchomości, powoduje, że nawet wygaśnięcie hipotek na niektórych nieruchomościach nie pociąga za sobą wygaśnięcia pozostałych. W tej sytuacji, skargi kasacyjnej, nie można uznać za oczywiście uzasadnionej.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c.